

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

26. Dies Junii. Nulla tam modesta felicitas est, quæ malignantis dentes vitare possit. Valerius Max. c. 4.7.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Junius.

Tessera.

491

diversorium! quàm aspera, post litem tam pertinacem, sententia! quàm absona, tam bono vitæ principio, mors! Denique rarò quisquam erga sua bona satis cautus est. Eadem in alterutro mutabilitas, nec formidandas fortunæ minas, nec exoptandas facit esse blanditias. Denique stat hæc mea sententia:

Rebus tranquillis, metuas adversa sub illis.

26. DIES JUNII.

Nulla tam modesta felicitas est, quæ malignantis dentes vitare possit. *Valerius Max. c. 4.7.*

Fortunæ I.
prosperæ
comes In-
vidia.

ADhuc magnum superest illis, quibus lenocinatur fortuna, infortunium, Invidia erga fortunatos. Inter prosperas sortes, nemo potest evadere malignorum dentes; quia adversus Invidiam, propugnaculum nullum est, quo quis se tueatur: nullus secessus, ubi delitescat; nullum cacumen; quo ascendat; nulli montes, quo se recipiat; nulla sylva, ubi latebras quærat; nulla navis, qua elabatur; nullus equus, quo effugiat; nulla pecunia, qua se redimat. Hoc discrimen est inter improbum, & invidum: quòd ille delectetur bono proprio, hic cruciatur alieno: ille diligit mala, hic odit bona. Invidia est fera adeò venenata, ut nullus mortaliæ vel fuerit, vel futurus sit, quem non dentibus suis memorderit, unguibus laniarit, pedibus conculcavit, veneno infecerit. Est avida felicitas, & alieni

avidi-

aviditati exposita. Legas, quos volueris, libros; consule quoscunque prudentissimos viros; investiga, quascunque potes, rationes; omnibus lectis, consultis, investigatis, nullum contra invidiam pestem reperies remedium, nisi prosperitatis abdicationem, & adversæ fortunæ contubernium. Nimirum, talis est invidiæ morbus, ut mortem minuet, tale pharmacum, quod adhibemus, ut vitæ securitatem minimè præstet.

II. Tametsi, si detur potestas eligendi, satius est inimicos nobis invidere, quàm nos illis, & præstat illos invidere nobis, quàm hos nostri misereri. Nulla ingenia tam prona sunt ad invidiam, quàm eorum, qui genus suum, ac fortunam animi non æquant; quia virtutem, & bonum alienum oderunt. Hinc assidua eminentis fortunæ comes, invidia est. Invidiæ filii sumus; cum invidia nascimur, vivimus, morimur. Et quò quis ampliores divitias moriens relinquit, eò major illum sequitur invidia. Non tamen tibi suaserim, ut declinandæ invidiæ causâ, à virtute illi inimica discedas. Homerus ait, suo ayo duos Græcos vixisse, in diversissimo genere insignes; alterum, rebus præclare gestis maximè clarum; sed in primis invidiæ obnoxium, Achillem; alterum, improbitate insignem; cui nemo unquam invidit, nempe Thersitem. Quis autem nolit potius esse obnoxius invidiæ Achilles, quàm ab ea immunis Thersites? Nullo in perdito homine major improbitas; nullum in viro bono majus crimen inesse potest, quàm commodis dolere, & incommodis gaudere alienis. Etsi autem omnes invidiâ nos lædunt; tamen multò magis amicus invidus, quàm inimicus officit.

Tacitæ

Tacitæ magis, & occultæ inimicitia timendæ, quàm
indictæ, & apertæ. Contra hostes licet amicos op-
ponere; contra hos nullum est auxilium. Ab hoste
mihi cavere possum; & ille timens recidit: amicus
verò amicitia fœdere me decipit; & ego nihil mali
suspicans, securus fio.

III. Utinam invidi oculos haberent in omnibus
civitatibus, ut de omnium torquerentur fœlicitati-
bus: nam quanta felicitium sunt gaudia, tanti invido-
rum sunt gemitus. Nunquam gravius torquet in-
vidos, quàm virtuti, & gloriæ serviendo. Unde
quidam interrogatus, quomodo invidos non habe-
ret? Si nihil, inquit, ex magnis rebus habueris, aut
nihil feliciter gesseris: nam sola miseria, caret invi-
diâ. Socrates rogatus, quid bonis viris molestum
esset, dixit: Malorum felicitas. Quid malis? Bono-
rum prosperitas. Nimirum, flammam primùm è-
micantem, multus comitatur fumus, qui quidem e-
vanescit, jam convalescente, & explicante se flammâ:
sic res egregias aggredientem, initio multa premit
invidia, donec acta gloria, invidiæ fumum discu-
tiant: nam fumus gloriæ, invidia est. Et ubi nullum
lumen, ibi nulla umbra: ita ubi nulla fœlicitas, ibi
nulla invidia. Ut muscæ vulneribus, & scarabæi
stercoribus, sic invidi alienis nutriuntur adversitati-
bus. Nota est, quæ sequitur, fabula: Frenes den-
tibus canis, & allatrans nonnunquam in præsepi ja-
cebat; à quo boves terrebantur, neque admitte-
bantur ad pabula: Cui unus: Quanta, inquit,
invidia est; non pati te, ut eo velcamur, quem tu
capere nec velis, nec possis. Hâc fabula pungitur
invidorum malevolentia. Proverbium est: Una
domus

domus non alit duos canes. In eos quadrat, inter quos parùm convenit, propter idem lucrum, quod communiter expetunt: sic & edentulus vel centium invidet dentibus. Pro quorum fulcienda fide, est hoc Vatis effatum:

Vae sibi, quando canes veniunt os rodere plures.

27. DIES JUNII.

○ necessitas abjecta nascendi, vivendi misera, dura moriendi! *Sidonius c. 8. 11.*

Miserae I.
hominis
nascens.

Nasci, vivere, mori, sunt compendium omnis, quod homo patitur, mali. Hæc tria paucis perstringam. Ordior à nativitate. Ab infantia ærumnis conjuncta est humana natura. Ipsum in infante lucis rudimentum, eorum, quæ in vitæ progressu toleranda sunt, est præfagium: quia sicut maleficus aliquis cum in carcerem ducitur, tum catenis, ac compedibus stringitur; sic miserum hominem, in vitæ hujus carcerem detrusum, vincula excipiunt, & omnium membrorum nexus; atque ita infans, (unam tantum ob culpam) quia natus est; non antè quàm manibus, pedibusque ab obstetrice devinctis, fasciis que involutus, matris amplexu fovetur, & lacte nutritur. Et, ubi brutum pecus statim cum ex utero elapsum excidit, matrem agnoscit, & ex uberibus illius pender: in homine tantum abest, ut idem fiat; ut die, quo nascitur, nec patrem, à quo procreatus, nec matrem, à qua